

I/c: FELSŐS – ELBESZÉLÉS kategória

2. hely

Dida emlékei a kőszegi MÁV Árvaházról

Szobám ablakából kitekintve, a Gyöngyös patak túlsó partjáról egy szebb napokat is megélt, gyönyörű épület tárul elém. Némán és szomorúan álldogál a tíz éve kiürült, egykor gyerekzsivajtól hangos MÁV Nevelőotthon. Régebben, az 50-es években, fiatal felnőtt korában ott lakott a dédnagymamám. Az új év első napjaiban arról faggattam, milyen volt ott lakni, milyen volt az ottani gyerekek sorsa, hogyan éltek távol a családjuktól.

- Ide általában olyan gyerekek jártak, akiknek a szülei meghaltak. A vasút úgy gondolta, hogy ezeket az árva, félárva gyerekeket kötelessége támogatni és felnevelni. Ezért alapították a múlt század elején a 2013-ban 100 éves MÁV Árvaházat. Amikor mi ott laktunk a dédi papával, kizárólag fiúk éltek benne, már névről nem emlékszem rájuk. Az épület harmadik emeletén lakott a mi családunk. A dédi papa előtte gondnok helyettes volt Szombathelyen a vasútnál, de áthelyezték gazdasági vezetőnek Kőszegre. A MÁV Árvaház igazgatója akkoriban Hortolányi Elemér volt. Ő alakította át a földszintet iskolává. A gyerekek itt jól érezték magukat, megvolt mindenük, amire szükségük volt. Az iskola az épületben volt, úgyhogy reggel csak le kellett menniük a tantermekbe. Amíg a tanítás tartott, sötétkéék egyenruhát viseltek. Az iskolában még volt egy nagy iroda, és egy nagy színpad is, ahol az ünnepélyeket, megemlékezéseket tartották. Minden nap reggel 6-kor keltek és este 8-kor volt a takarodó. Reggelire általában kávé és zsemle kaptak, ebédre pedig vagy húst, vagy tésztaféléket. Az ételekért Hortobágyi Ferencné és a konyhabeliek feleltek. A nevelők és a tanárok minden tőlük telhetőt megtettek, hogy otthonossá varázsolják az árvák életét. A gyerekek a városba kimenőre csak ritkán mehettek, akkor is csak csoportosan. Az udvaron, a konyha mögötti részen volt egy nagy fürdőmedence, és játszótér a gyerekek és az őket ellátó személyzet részére. A kerítés mentén húzódott az osztrák vasút, és a gyerekekkel együtt gyakran néztük a vonatokat, éjszaka hallgattuk a zakatolást. A rokonokkal havonta találkozhattak, kivéve nyáron, mert akkor jöttek értük június közepén és szeptemberben hozták őket vissza. Emlékszem, volt egy kisfiú, akiért egyszer nem jöttek, és nagyon szomorú volt. Megsajnáltam, ezért gondoztam egész nyáron, hogy ne legyen egyedül. Mostanában is sok egykori diák keresi fel az üres épületet, gyermekkoruk lakhelyét családjával együtt, s jó szívvel emlékezik az ott töltött időkre.

Dédikém, nekem Dida, nyolcvannyolc évesen ezekkel az emlékekkel ajándékozta meg kíváncsiságomat az ott töltött évekről.

- Köszönöm Dida, hogy elmesélted, milyen is volt ott élni, csak lakóként is gondoskodni a gyerekekről, szeretettel, önzetlenül.

Írta: **Kasza Klaudia** (Bersek, 7.a)